

ונבדלה בו מחלוקת, ובו השפלו רוחם על רשות הרים. ביום השלישי משפטככים שלחבות הגיהנום. משומם בך נכלל בו שני ונשלם בו.

רבי חייא היה יושב לפני רבי שמעון. אמר לו, א/or זה ביום ראשון, וחשך ביום שני, ונפרדו הימים ומלחוקת היתה בו, ומה לא נשלם ביום הראשון, שהרי ימין כולם את השמאל? אמר לו, על זה היתה מחלוקת, ושלישי רצה להפנס בינוים להכרייע ולהרבות בהם שלום.

תדרשא הארץ דשא - התהבות של מים עליונים בתקותוגים לעשות פרות. מים עליונים (ר"א פרט ובטן) וועושים פרות, והתקותוגים קוראים להם לעולונים פנקבה לזכר, משומשימים עליונים זקרים, ותחותונים נקבים.

רבי שמעון אמר, כל זה הוא למעלה והוא למטה. אמר רבי יוסי, אם בך, אליהם שאמרנו (ר"א אמר) מי האלים? (ר"א אלא אליהם כתם) אליהם חיים למטה. ואם תאמר אליהם אליהם למטה כתם, אלא לומר הוא תולדות, כמו שנאמר אלה תולדות השמים והארץ בהבראם. ואמרנו בה' בראמ. ואותו [שלפעלה] למעלה אביהם של הפל הוא, היא העשרה, ועל זה הארץ עשו תולדות, שהרי היא מתעברת בנטקה מן הזכר. רבי אלעזר אמר, כל האבות היו בארץ, ולא הוציאה את כחה, והם תולדותיה, עד يوم חמיש, שבתווב הוציא הארץ נפש חיה. ואם תאמר, והרי כתוב ותואר הארץ דשא? היה גנו בה עד שהצטרך. שהרי

משפטכין שבין דגיהנום. בגני בך אתכליל ביה يوم שני ואשתלים ביה.

רבי חייא הוה יתיב קמיה דרבנן שמעון, אמר ליה האי אויר ביום ראשון וחשך ביום שני ומחלוקת הוה ביה, אמר לא אשתלים ביום ראשון דהאי ימינה כליל לשמאלא, אמר ליה על דא הוה מחלוקת, ותליתאה בעי למיעל בינייהו לאכרצה ולאסגאה בהו שלם:

תדרשא הארץ דשא, אתחברותא דמיין עלאין בתפאנין לمعد פירין. מיין לעlain (ר"א פירין וכמי) ועברדי איבין, ומתאי קראן לון לעlain בנוקבא לגבי דכורא, בגין דמיין עלאין דכורין ומתאי ניקבין.

רבי שמעון אמר כל דא הו לעילא והוא למתקא. אמר רבי יוסי אי הци אלדים דקא אמרן (ר"א אמר) מאן אלדים, (ר"א לא אלא אלדים כתם) אלדים חיימ לעילא, ואי תימא למתפא אלדים סתם. אלא למתפא איהו תולדות, (דף ו ע"ב) כמה דעת אמר אלה תולדות השמים והארץ בהבראם ואמרין בה' בראמ, והוא (ס"א דלעיל) לעילא אבחן דכלא הוא אייה עבידתא, ועל דא ארעה עבדת תולדות, דקא היא מתעבירא בנוקבא מן דכורא.

רבי אלעזר אמר כל חילין הו בארא ולא אפיקת חילאה ואנוון תולדותיה עד يوم חמיש) הששי דכתיב תוכא הארץ נפש חיה, ואוי תימא והא כתיב ותואצא הארץ דשא. אלא אפיקת תקון חילאה לאתיישבא בדקא יאות וככלא הוה גנייה בה עד דאצטרא. דקא בקדמייתא כתיב צדייא וירקניא כתרגומו, אלא הוציאת תקון כחותיה כדי להתישב בראוי, והפל קיה גנו ביה עד שהצטרך. שהרי